

Κάτι παραπάνω από 16 χρόνια έχουν περάσει από την μοναδική επίσκεψή μου στη Βραζιλία. Επαγγελματικό ταξίδι ήταν, αποστολή της Pirelli, γνωριμία δοκιμή ελαστικών (P 3000 energy) και επίσκεψη σε εργοστάσια κατασκευής τόσο των ελαστικών, όσο και των αυτοκινήτων που προμηθεύονταν επισωτρα (τι λέξη!) από την πολυεθνική εταιρεία με την Ιταλική καταγωγή και όνομα.

Δεν διήρκεσε περισσότερο από 3 νύκτες, ήταν όμως αρκετές για να πάρουμε μια μικρή ιδέα, για την Βραζιλία. Για την πελώρια αυτή χώρα, που στα παιδικά μυαλά της γενιάς μου κυριαρχούσαν οι πρασινοκίτρινες εμφανίσεις της Σελεσάο και οι υπερφυσικές ποδοσφαιρικές ικανότητες εκείνης της μαγικής ομάδας που κατέκτησε το Mundial του '70 στο Μεξικό.

Λίγα χρόνια αργότερα στην πρώτη μας νεότητα μας, μπορώ να θυμηθώ, ότι το ενδιαφέρον μας, το κέντριζαν ονόματα από παραλίες, όπως Κοπακαμπάνα ή Ιπανίμα, αλλά και ο θρασύτατος Ρόνι Μπίγκς που αφού συμμετείχε στην μεγάλη ληστεία του τραίνου, αφού δραπετεύσε μετά την φυλάκισή του, βρήκε καταφύγιο, μαζί με τη σύζυγο, τα παιδιά του, αλλά και τον έκλυτο βίο του στη Βραζιλία, από όπου οι τοπικές αρχές αρνήθηκαν την έκδοση του καθώς είχε αφήσει έγκυο την στριπτζέζ ερωμένη του!

Η μεγαλύτερη, πολυπληθέστερη, πιθανότατα και πλουσιότερη χώρα της Λατινικής Αμερικής ακολούθησε τα πονεμένα βήματα όλης της Ηπείρου. Αποικιοκρατία, πραξικοπήματα, δικτατορίες, ανισότητες, αναλφαβητισμός και βέβαια εγκληματικότητα.

Θυμάμαι από τότε, πόσο διχασμένες ήταν οι εικόνες από το Σάου Πάολο. Είχαμε παρυσφρήσει με τον φωτογράφο Νίκο Μήτσουρα σε κάποια φτωχογειτονιά, όχι ιδιαίτερα ευφυής κίνηση, κι όταν σήκωσε τον τρακοσάρη να αποτυπώσει την φτώχεια ακούσαμε τα εξ αμάξης, έγιναν και κάποιες απειλητικές κινήσεις και σπεύσαμε να απομακρυνθούμε.

Σε αντιδιαστολή από εκείνη την ένδεια και τις πρωτόγνωρες εικόνες των γυναικών που ζούσαν στους δρόμους και έψαχναν στα σκουπίδια (που να τα φανταζόμαστε τότε, ότι σύντομα θα τα βιώναμε κι' εδώ;), το περιβάλλον του ιππόδρομου, ανέπνεε σε μια ανύπτωτη χλιδή αλλά και το κλαμπ «Μπαζι», όπου η κυρίαρχη μορφή μουσικής ήταν η τεκνοσάμπα και πέρα από το γεγονός ότι η ελάχιστη κατανάλωση αντιστοιχούσε στο 1/8 του βασικού μισθού, έπρεπε να αντέξεις τόσο τα αναρίθμητα ντεσιμπέλ όσο και μερικά από τα μορφότερα γυναικεία κορμιά που λικνίζονταν επαγγελματικά, ελαφρότατα ενδεδυμένα.

Όταν λίγα χρόνια αργότερα έφταναν οι εικόνες από τις φυλακές με τις απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης, όταν γινόταν ευρύτερα γνωστό στον ευημερούντα δυτικό πολίτη, η φτώχεια, ο αναλφαβητισμός, η βία που κυριαρχούσαν σαν σύγχρονες άσπλαχνες θεότητες στις φαβέλες, το εξωτικό βερνίκι της Βραζιλίας σιγά –σιγά χανόταν, όπως νωρίτερα είχε αρχίσει να εξατμίζεται η ποδοσφαιρική της μαγεία, θύμα αυτή του σύγχρονου ποδοσφαίρου.

Τώρα, για το γιγάντιο παράνομο κύκλωμα που υποδουλώνει τη Βραζιλία, ασχολείται σχολαστικά ο Missa Glenny στο βιβλίο του McMafia (σύντομα θα αναφερθώ αναλυτικά σε αυτό), μετά από μια σειρά επαφών και συνεντεύξεων που είχε, επί τούτου, εκεί.

Μια παράγραφος αρκεί: *«Αυτό το μέγεθος παραστρατιωτικής οργάνωσης των εγκληματιών, με τέτοια θέληση και ικανότητα να συγκρουστούν με τις αρχές θα ήταν αδιανόητο στη Μόσχα ή στο Πεκίνο».* Ο Ρωσικής καταγωγής, Βρετανός δημοσιογράφος – συγγραφέας αφιερώνει ένα κεφάλαιο για την εγκληματικότητα της χώρας με τίτλο: «Κωδικό όνομα πορτοκαλί» όπου ανάμεσα σε πλήθος στοιχείων μας πληροφορεί ότι πέρα από το ωμό έγκλημα, τα ναρκωτικά, την βία, η Βραζιλία μαζί με τη Ρωσία και την Κίνα αποτελούν το βάθρο στο παγκόσμιο πρωτάθλημα του ηλεκτρονικού εγκλήματος.

